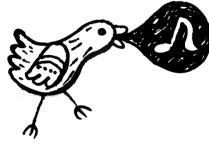

PUC SOMIAR-TE?

Blue Jeans

PUC SOMIAR-TE?

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *¿PUEDO SOÑAR CONTIGO?*

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2014

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2014

© DE LA TRADUCCIÓ DEL CASTELLÀ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2014

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2014

DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1830-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.167-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

PRÒLEG

Se sobresalta i fa una ullada al seu voltant. Les cortines voleien impulsades per una brisa suau que entra per la finestra. Tot sembla tranquil a l'habitació. Allà no hi ha ningú més.

Així, tot ha sigut un somni?

Es frega els ulls amb força i, en la penombra, comprova que realment està sola. Sí, no hi ha dubte. El dormitori està buit.

Un somni, un estúpid somni... Però era tan real, tan autèntic... per què somia coses impossibles? El seu subconscient li ha tornat a fer una mala passada. Una més per a la collecció. Almenys, en aquesta ocasió, l'escena era dolça, amable. Però l'altera el fet de saber que mai no es farà realitat.

—Hip! —se li escapa, en veu alta—. Hip! Maleït sing... Hip!

Li passa sovint, cada vegada més. El metge li ha dit que són els nervis. Viu amb massa tensió. I és que sempre

que hi ha alguna cosa que no pot controlar o que la sobrepassa, li ve un singlot imparable.

—T'has de relaxar.

—No és gens fàcil.

—Esclar que no. Per això hi sóc jo, per ensenyar-te'n. Tanca els ulls.

Sense oposar-s'hi, obeeix el senyor que té al davant. Fosc.

—I ara?

—Ara imagina't que ets en una platja... Relaxa't... De mica en mica et trobaràs més bé, més calmada. Veus la platja, ja?

—No.

—Doncs concentra't. Imagina't una bonica platja deserta. No hi ha ningú. Només tu. La sorra suau et fa un massatge als peus descalços... el mar... les onades que moren a la vora... Sents les onades?

—No. Només el sento a vostè.

—D'acord. Continuem... No obris els ulls. Has de sentir i de veure les onades del mar...

—No hi ha cap mar i tampoc hi ha onades. Res de res. Només ho veig tot negre.

—Esclar, perquè tens els ulls tancats i no et concentres prou. T'has de relaxar i imaginar-te que ets a la platja.

—És que no m'agrada la platja.

El metge esbufega, una mica desesperat. Tot i així, la seva obligació és continuar insistint. Li torna a demanar que mantingui els ulls tancats i va cap a la taula on hi ha l'ordinador. Obre la carpeta on hi té guardada la discografia completa de *Café del Mar*. Escull un dels temes a l'atzar i prem *play*.

—Ho sents? —li pregunta, xiuxiuejant—. Aquesta música és perquè et relaxis.

—No té res amb més marxa? M'estic adormint.

—Això és que t'estàs relaxant.

—Quina son.

—No t'adormis, que encara ens queda mitja hora de sessió. A veure, oblidem-nos del mar i la platja. Ara imagina't que ets en un llac amb tot de muntanyes al voltant. El cel és blau, tot està tranquil, no se sent ni un soroll, només la música que...

—Hi ha ocells?

—Vols que n'hi hagi?

—Sí, m'agradaria.

—D'acord, quins ocells vols visualitzar?

—Mmm... Poden ser voltors?

—No! No hi ha voltors al llac.

—I corbs? M'agrada sentir els corbs com grallen. Sap què? En els meus somnis a vegades hi apareixen corbs.

El metge es passa una mà pels cabells arrissats i es mossega el llavi per no perdre la calma. Al cap d'uns instants respon, tranquil i amb un somriure.

—No hi ha corbs.

—Tampoc? Doncs quina merda de llac —diu, i torna a obrir els ulls—. Hip!

—T'has de relaxar. Tanca els ulls.

—No serveix de res que tanq... Hip!

—Tens el singlot. Això és per culpa dels nervis... En què penses, ara mateix?

—En ell.

—En el noi del qual no em vols dir el nom?

—Sí.

—Per què no me'n vols parlar?

No li explicarà que és perquè ell també el coneix. Simplement, li respon «perquè no». No vol parlar més

del tema. Torna a tancar els ulls i es posa còmoda en aquella butaca on ja hi ha passat unes quantes sessions.

—Hip!... Escolti, i si continuem parlant del llac?

S'aixeca del llit i va fins on va deixar el portàtil abans de fer la migdiada. El singlot no se li'n va.

Seu davant de l'ordinador i l'engega. Mentre s'inicia el sistema, nota que la va envaint l'odi cap a ell. Avui els ha tornat a veure junts. Si tingués el valor necessari el faria desaparèixer.

Introdueix la clau i a la pantalla hi apareix el Windows Vista.

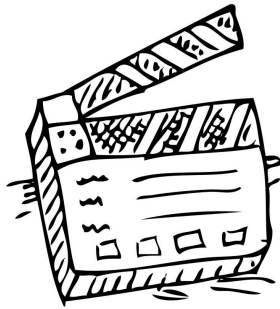
Ostres, com l'arriba a odiar!

Entra al Twitter i busca el seu compte. Merda, l'ha bloquejat. És la sisena vegada que ho fa. S'haurà de crear un altre perfil. No passa res, ja s'hi ha acostumat.

No triga gens, en menys de cinc minuts ja té un usuari nou a qui anomena «Odioelstramposos». Amb un somriure malèvol, torna al compte d'aquell estúpid i li escriu un missatge prement les tecles amb ràbia.

Ets la persona més miserable que existeix. No t'escaparàs de mi. Algun dia rebràs el que et mereixes. No deixaré que dormis tranquil, Bruno Corradini.

DIMECRES

CAPÍTOL I

El badall d'en Raül fa somriure la Valèria, que repenja el cap a la seva espatlla i agafa un grapat de crispetes del pot. La pel·lícula no li agrada gaire, però almenys li serveix per desconnectar. Els exàmens finals de juny s'acosten a tota velocitat. D'aquí a cinc dies comença la tortura i ha d'aprovar totes les assignatures de primer de batxillerat! La idea d'anar al cine no ha estat malament, tot i que s'han equivocat amb la pel·lícula.

Un petó amb gust de sal i més badalls, ara compartits.

L'Alba mira la parella de reüll i somriu. Està contenta que encara estiguin junts, i això que per culpa seva van estar a punt de tallar. No li hauria d'haver fet cas a l'Elisabet. Per sort, tot es va arreglar, i des d'aquell dia de març que en Raül li va demanar perdó a la seva nòvia a la plaça Mayor no hi ha hagut més sobresalts provocats per l'Eli. És com si hagués desaparegut de la terra.

Al llarg d'aquests dos últims mesos, l'Alba ha intentat per tots els mitjans que els incompresos tornin a ser un grup unit, un club d'amics que s'ajuden entre ells. D'al-

guna manera, els ho devia. La sortida al cine d'aquesta nit l'ha proposat ella.

—Nois, per què no ho deixem, ja, per avui?

—Encara ens queda molt per estudiar. Jo no porto res bé —respon l'Ester, esbufegant, i guixa el resultat final que acaba d'obtenir en aquell problema.

L'Alba se li acosta i l'abraça per darrere. Ella s'encongeix quan nota les mans de la seva amiga. Últimament, està molt afectuosa.

—No t'amoïnis. Segur que ho aprofites tot.

—Ja ho veurem, això.

—Sí, dona. No ho portes pas tan malament. Què et preocupa?

—Les matemàtiques... Les odio. Són com un malson.

—Doncs per això hi ha en Bruno! —exclama l'Alba, amb alegria—. Per donar-te un cop de mà, com sempre!

L'alludit aixeca el cap quan sent el seu nom i mira les dues noies. Totes dues l'observen. Són molt diferents, però al mateix temps s'assemblen. L'Ester continua sent preciosa, amb el seu serrell recte en forma de cortineta. Com el primer dia que la va veure. Aquell dia que se'n va enamorar bojament. I l'Alba ja no té aquells horribles cabells curts i blaus. Ara té els cabells llargs i rossos que li llisquen sobre les espatlles, i els ulls clars li destaquen més que mai.

—Què he de fer? —pregunta, una mica desconcertat.

—Ajudar-la amb les mates. Tu ets el geni dels números. A més, ja ho has fet altres vegades, oi?

—Ah. esclar, esclar. El que faci falta.

El somriure d'en Bruno coincideix amb el de l'Ester. Només uns instants. Quan estan amb la colla els costa

mirar-se als ulls. Fa unes quantes setmanes que guarden un gran secret.

—D'acord, però parem ja de parlar d'estudis i d'exàmens. Estic cansada! Per què no anem tots al cine?

—Em sembla una idea fantàstica —diu la Valèria, mentre tanca una carpeta d'anelles on hi guarda els apunts.

En Raül, que està assegut al seu costat, fa el mateix. A ell també li ve de gust desconnectar de llibres i de fulls plens de xifres i lletres.

—Per mi, perfecte —diu, estirant-se.

—Genial! Truco a la Meri per veure si vol venir! —cria l'Alba, que es treu el mòbil de la butxaca dels pantalons.

Al tercer *bip* respon. La pèl-roja és l'única que a vegades falta a les noves reunions del Club dels Incompresos, que des de fa unes setmanes es tornen a celebrar. L'Alba n'ha sigut la responsable, de tant insistir sense parar que una colla d'amics així no es podia distanciar de la manera que ho havia fet.

Tres cops per setmana queden a la tarda a la cafeteria Constança. Fins i tot han reescrit les normes que van establir quan van formar el grup. Ara són grans i ja no tenen aquella necessitat de buscar altres companys que els comprenguin. Són un grup de joves que s'entenen, es coneixen bé i han compartit un munt d'emocions i experiències de tota mena. Millor junts que no pas cadascú per les seves.

—No véns, doncs? —pregunta, una mica decebuda, quan la Maria li respon a l'altra banda de la línia. Escolta atentament la seva explicació—. Ah, d'acord. Molt bé... ja ho entenc. Bé, si canvies d'idea... ja ho saps. A les vuit. A Callao. Molt bé... d'acord, Meri. Un petonet.

I penja el telèfon. Els altres la miren. L'Alba fa un gest de resignació amb els braços i els explica que la Maria no pot quedar perquè se'n va amb el seu pare no sé on. La Valèria respira alleujada. Des que la seva mare es va casar amb el pare de la Meri, la seva relació s'ha anat espatllant de mica en mica. Alguna cosa ha deixat de funcionar entre elles. Ara són germanastres! Això ha provocat una certa tensió; la seva amistat ja no és la mateixa d'abans.

—Doncs va, s'ha acabat l'estudi per avui. Anem al cine!

Durant la mitja hora que fa que és allà asseguda, l'Ester no s'ha sentit gens còmoda. Amb prou feines sap de què va la pel·lícula. No deu pas ser gaire bona, perquè sent badalls a dreta i esquerra. En Bruno menja crispetes sorollosament al seu costat. Comparteix un secret amb ell des de fa unes quantes setmanes. Mai no s'hauria imaginat que les coses anirien així i que canviarien en tan poc temps. El mòbil li vibra dins dels texans. És un missatge de WhatsApp.

Hola. Tens ganes de parlar amb mi aquest vespre per l'Skype?

Serà la sisena vegada en deu dies. La conversa d'ahir va ser divertida. No hauria sospitat mai que aquell noi aconseguiria fer-la riure. Ho pensa uns instants i respon.

Hola. Sóc al cine. Arribaré tard a casa. Si m'esperes des-pert...

En Bruno mira dissimuladament la noia que seu a la seva esquerra. Somriu amb el mòbil a la mà. Qui li deu

haver escrit? Un noi? Sent curiositat per saber-ho. I gelosia? No, no pot sentir gelosia. Estossega una mica i es concentra de nou en la gran pantalla, tot i que a partir de llavors li costa seguir el fil de la pel·lícula. La ment l'hi impedeix.

T'esperaré tant com faci falta. M'ho passo molt bé amb tu. Saps què? M'agrades.

Un calfred recorre el cos de l'Ester quan llegeix aquelles paraules al mòbil. I a ella? Li agrada ell? No sap què respondre-li, per tant, simplement li contesta amb una emoticona somrient i es guarda el telèfon.

—Hip!

S'ha sentit a tota la sala, com un tro al mig del mar en calma. Aquell singlot ha provocat algunes rialletes entre els espectadors i ha avergonyit una persona en particular. La Val es tapa la boca amb les dues mans. Li havia de passar precisament a ella, just en aquell moment de silenci absolut! Els seus quatre amics s'han girat i l'observen. Vermella com un tomàquet, s'enfonsa al seient i encreua els braços.

—Això et passa perquè et menges les crispetes massa ràpid —li xiuxieja en Raül, prement-li el genoll amb un gest afectuós.

—Ostres, que burra que sóc.

—No t'amoïnis, li pot passar a tothom.

La Valèria sap que no. Que una cosa així només li pot passar a la gent com ella, una negada sense remei que és incapaç de controlar-se el singlot i que es fa notar al mig d'una sala de cine.

—Estàs bé? —li pregunta l'Alba en veu baixa, inclinant-se cap a ella.

—Mira...

—Tranquilla. A mi em ve el singlot moltes vegades, quan estic nerviosa —diu la seva amiga, i li pica l'ullet—. Per fer-me'l passar, bec petits xarrups d'aigua mentre compto fins a deu.

Mai no l'havia provat, aquell mètode. Normalment, se li'n va sol. Ha d'intentar aguantar i...

—Hip!

Sort que aquesta vegada no s'ha sentit. La Valèria mou el cap negativament i decideix provar el consell de la seva amiga. Li agafa la Coca-Cola Light i comença a fer petits glops mentre compta mentalment. Quan arriba a deu, para de beure. Respira fondo i mira l'Alba, que li fa un gest de conformitat amb el polze. Bé, sembla que el singlot li ha passat.

—Veus com funciona?

—Sí, moltes grà... hip!

En l'escena d'aquella avorrida pel·lícula en la qual els dos protagonistes es fan un petó per primera vegada, el singlot de la Val irromp fortíssim enmig de la foscor de la sala 7. Ara les rialles són més descarades. Fins i tot algú deixa anar alguna frase graciosa que provoca encara més riallades.

La noia no ho suporta més. S'aixeca tota avergonyida i, tapant-se la cara amb les mans, surt de la sala. En Raül fa el gest de sortir darrere seu, però l'Alba li demana que no ho faci, que s'esperï cinc minuts perquè segurament ara la Valèria vol estar sola. El noi assenteix i torna a seure. Treu el mòbil i escriu un missatge a la seva nòvia.

Això li pot passar a qualsevol. Tot i que tu no ets qualsevol, ets la millor, ets única. T'estiamo.

Des de novembre que van junts. Amb anades i tornades. Amb problemes, amb rialles i somriures, amb mentides, amb tercers... amb tot el que suposa una relació de dues persones joves que continuen madurant dia rere dia, tant en l'aspecte personal com en el de parella. Amb tot això i molt més, l'estima. I sap que ella també l'estima. Encara que l'altre hagi tornat. Encara que l'altre també l'estimi. Encara que no pugui evitar pensar, cada nit quan se'n va a dormir, si la Val, la seva Val, realment deu estar pensant en ell.

L'Alba està convençuda que en Raül dóna voltes a aquell tema que l'amoïna tant. No li agrada veure el seu amic així, però no hi pot pas fer res. Ha de ser fort, serrar les dents i confiar en la seva nòvia. Sospira i mira en Bruno, que menja crispetes. Li fa un somriure i ell l'hi torna. Bruno... El bo d'en Bruno. El cor se li accelera i li palpita amb rapidesa. El seu estimat Bruno... I imitant la protagonista de la pel·lícula que estan veient, es deixa endur pels sentiments, es llança sobre seu i li fa un petonàs als llavis. Un més de tots els que s'han fet durant aquests últims mesos. I dels que, si fos per ella, li faria tota la vida.

CAPÍTOL 1

—**N**o tenies ganes d'anar al cine amb els teus amics?

—No, prefereixo estar aquí amb tu.

—Però els has dit que te n'anaves amb el teu pare. Això és una mentida! Molt malament!

—No és pas la primera vegada, ja ho saps.

La Paloma arruga el front i torça el llavi fent una ganyota divertida. Després somriu i fa un petó a la galta de la Meri, seguit d'un altre de breu a la boca. S'estira al llit darrere d'ella i li agafa la mà per acariciar-l'hi.

—Ens hem convertit en unes petites mentideres. Com a la sèrie.

—Mmm. De fet, tu tens un cert aire de... —comença a dir la Maria, i llavors es queda pensativa uns instants.

—Val més que no em diguis res! No m'agraden les comparacions.

—Però si la que volia fer era bona...

—Ah, sí?

—Esclar. T'assembles una mica a...

—No, no, no! Val més que no m'ho diguis! —crida la Paloma, que es gira i es posa el coixí sobre el cap.

—Tu ets com...

—No em diguis res, sisplau!

—Ets... tan guapa com la Hanna, tan llesta com l'Spencer, tan romàntica com l'Emily... i tan carismàtica com l'Aria.

La jove rossa s'aparta el coixí de la cara, s'asseu al llit al costat de la seva nòvia i la mira fixament.

—De debò creus que sóc tot això?

—Sí, esclar.

—Oh! Això vol dir que m'estimes molt, oi?

—Que no es nota?

Es nota moltíssim. Està enamorada de la Paloma, d'aquesta noieta de quinze anys que li ha capgirat la vida i que s'ha convertit en el millor que li ha passat mai.

Totes dues s'abracen emocionades, barrejant sentiments. Es fan un petó càlidament, a poc a poc, gairebé a càmera lenta, assaborint els llavis l'una de l'altra.

—El meu pare no torna de viatge fins la setmana que ve, i la meva mare encara trigarà una hora a arribar a casa —diu la Paloma, mentre passa les puntes dels dits per la pell suau de la Meri.

Fa unes quantes setmanes que ja no porta ulleres. S'ha acostumat bastant a portar lentilles i veu la vida d'un altre color. Se sent com un aneguet menys lleig. Sobretot perquè ella la mira d'una manera que mai abans havia experimentat. La Paloma aconsegueix que se senti especial, única. És una sensació incomparable, tot i que al mateix temps li fa por. S'ha acostumat tant a ella que l'amoïna que se'n cansi, que vulgui algú millor o que descobreixi que el que li agraden són els nois. L'amoïna que aquest

amor, per un motiu o altre, desaparegui de la nit al dia. Sense avisar, tal com va arribar.

—I què vols dir, amb això?

—Doncs que... tenim molt de temps... per a nosaltres dues soles —diu la Paloma, mentre s'aixeca del llit.

Amb un gest molt sensual, sense deixar de mirar la Meri ni un instant, encreua els braços i es treu la samarreta. Li fa donar voltes i la llança a terra. La seva nòvia obre uns ulls com unes taronges.

—Però... Què vols que...?

—Xxxt. Fa més de dos mesos que estem juntes. No et sembla que ja és hora d'avançar una mica més?

—Jo... no ho sé.

Fins ara, mai no havia vist la Paloma amb tan poca roba a sobre. Gairebé mai no poden estar soles ni gaudir de moments d'intimitat. Tot i que, en el fons, això només és una excusa. A la Meri el que li fa por és traspasar la frontera que separa el petó d'alguna cosa més. La idea que la Paloma la vegi despullada l'horroritza. Es morirà. Té molts complexos amb el seu cos. En canvi, ella és tan perfecta...

—T'agrada? —li pregunta, després de descordar-se els texans i deixar a la vista de la seva nòvia la vora d'un tanga blanc i vermell.

Sense treure's els pantalons, s'acosta a la pèl-roja, s'inclina i la besa apassionadament. La Meri amb prou feines pot respirar. La sorprèn la situació i el fet que aquella nena, tan innocent i ingènua en moltes ocasions, es deixi anar fins a aquests límits.

—Va, prou —xiuxiueja, incòmoda, mentre s'aparta i s'arregla els cabells—. Només faltaria que la teva mare tornés abans d'hora.

—No tornarà fins d'aquí a una hora, ja t'ho he dit.

—I si torna abans?

—Doncs li expliquem això nostre!

—Que ets boja? Com vols que li expliquem això nostre?

—Algun dia haurem de sortir de l'armari, no? —respon la Paloma, rasant-se la barbeta amb nerviosisme—. Jo et vull poder estimar a qualsevol lloc.

—Jo també. Però no és tan fàcil.

—Esclar que no! A més, ja saps com són, els meus pares! —exclama, i torna a seure al llit, al costat de la Maria—. Els teus són més flexibles, no tindràs tants problemes com jo.

En aquest aspecte té raó. Els pares d'ella són molt tradicionals i estrictes i sap que hi haurà molta tensió quan els confessi la seva homosexualitat.

—No sé què dir-te, Paloma —li diu, molt seriosa.

—Digue'm el que penses. Només vull saber el que sents. Res més.

—Ja ho saps. T'ho repeteixo cada dia. T'estimo...

—Doncs si m'estimes tant, què et passa? Per què t'has espantat quan m'he tret la samarreta i m'he descordat els pantalons?

—No m'he espantat.

—I tant que sí. Que et penses que no me n'he adonat?

—T'equivoques.

—Doncs, aleshores, què passa? Que no t'agrada el meu cos?

—El... que no m'agrada... és el meu.

Tartamudeja quan parla i desvia la mirada, que es perd en una de les parets de l'habitació.

—Però què dius! Si tens un cos preciós! —la contradiu la Paloma.

—Com ho saps? No m'has vist pas despullada... —respon, sense mirar-la a la cara.

—I què? T'he vist amb roba.

—No és el mateix.

—Au va... No m'agrada que pensis això! Mira'm, maca —li diu, somrient—. Va, pèl-rogeta, mira'm.

La Maria titubeja, però al final li fa cas i mira la noia. Ella, de sobte, es posa les mans a l'esquena i es descorda els sostenidors, que li queden penjant en una mà.

—Què fas?

—Veus? Les tinc molt petites —diu, amb un somriure nerviós—. No arribo ni a la noranta.

—Tapa't, sisplau!

—I em fa por ensenyar-te-les? No! Per què? Doncs perquè confio en tu i... t'estimo.

La sinceritat d'aquella exhibició fa ruboritzar la Meri, que no sap què ha de fer. Està hipnotitzada pel cos nu i perfecte de la seva nòvia.

—Jo també t'estimo, però...

—Però res. No tinguis por. Treu-te la samarreta.

—No... No puc.

—No passa res, no tinguis por, de debò. Confia en mi.

Per a la Maria són uns instants de confusió i d'indecisió. Se la vol treure, però la vergonya l'hi impedeix. Per què es talla tant? És la seva nòvia! La persona amb qui ho comparteix tot, a qui desitja i a qui estima. Per què no és capaç de fer-ho? Per què no...?

Però no té temps de fer-se tantes preguntes. De manera inesperada, la Paloma se li llança al damunt, li agafa la samarreta i l'estira cap amunt. La Meri reacciona amb rapidesa i impedeix que l'hi tregui. Tot i així, aquella noieta és més forta del que es pensava i aconsegueix que el melic li quedi al descobert.

—Para, sisplau.

—Ho faig per tu. Només et vull ajudar...

—Així no m'ajudes.

—Sí que ho faig. T'ajudo a superar les pors. És per tu, amor meu... —I després de dir això, agafa la samarreta pel coll i fa una estrebada, però tan fòrta, que la tela s'esquinça.

Quan la Meri se n'adona, la part superior de la samarreta ha cedit i els seus sostenidors blancs queden a la vista. La Paloma deixa immediatament la tela quan veu que l'ha esquinçat.

—Em sap molt de greu —murmura la noia, que se sent culpable pel que acaba de passar—. No te la volia pas esparracar. De debò...

És un moment molt estrany. A la Meri li costa articular cap paraula. Té ganes de plorar. Es queda uns segons mirant l'esquinç de la samarreta.

—Pèl-rogeta, digues alguna cosa, sisplau. No vull que t'enfadis i deixis de parlar-me... Ho he fet sense voler! T'ho juro!

Malgrat les súpriques de la Paloma, la Maria es queda en silenci. Al cap d'un parell de minuts, s'aixeca del llit i va cap a la cadira on hi té la jaqueta. Se la posa i es corda tots els botons. Després mira la seva nòvia, que s'ha tornat a posar la samarreta.

—Me'n vaig a casa, ja et trucaré després.

—Em sap greu. Perdona'm.

—No passa res —respon, amb un somriure tímid.

Obre la porta de l'habitació i, quan ja està a punt de sortir, sent que la Paloma corre cap a ella i l'abraça per darrere amb totes les seves forces. La Meri es gira i rep el petó més intens que li han fet mai. I sense saber per què, es deixa portar. Les mans es perden per la seva esquena, prem els dits contra la seva pell, sense deixar-li els llavis ni un instant. És com si la tensió que ha viscut abans

s'alliberés a cada racó del seu cos. De seguida es treu la jaqueta. I tot seguit la samarreta. La seva i la de l'altra. I després els sostenidors. I els pantalons. Passió adolescent, sense complexos. Sense rèpliques. Sense pors. Tot desapareix. Tot s'evapora.

Totes dues es deixen caure a la catifa de l'habitació aclaparades pel desig, per la intensitat i per l'amor. Per la immensitat de sentir-se més unides en aquell moment que en cap altre fins ara.